

Quan érem els putos amos

En **Josep Lambies** se'n va de cerveses amb Sergi Pons Codina, un escriptor criat a les barres de Sant Andreu, autor de la dantesca 'Mars del Carib'

Sergi Pons és un corsari amb pinta de malcarat que es guanya la vida fent *piercings* en una botiga de tatuatges de Parets del Vallès. Me'l trobo rondant la terminal d'autobusos de Fabra i Puig, a quarts d'onze de la nit, amb la gorra Lonsdale calada fins a les celles. "Anem a algun *bareto*, no?", proposa, apuntant amb el mentó cap a un restaurant de cantonada al límit entre l'asèpsia i el desencant, on punxen el més caspós de la techno-rumba madrilenya. Els que el coneixen saben que mai no li ha fet fàstics a una barra oberta. I menys a les dels antres de Sant Andreu, que a mitjans dels 90 van veure com ell i tants altres fills del Vallès Oriental aprofitaven el seu estiu de *chicos del Preu* per deixar-se caure pel cantó salvatge.

S'hi sent com a casa. Tenia la tendra edat de 17 anys quan va fer-se habitual del rodalies que baixava a Barcelona la tarda de divendres. "Anàvem tot el cap de setmana d'empalmada –explica–. Començàvem als bars d'obrers que obrien a les cinc de la matinada, seguíem amb els que feien torn de mitja tarda i després acabàvem a les okupes del barri". Es creien els reis del món, feligresos de la cultura *oil*, amb les *bombers* d'aviador cordades fins a mig pit i un ritme d'experiències límit acumulades que els va deixar el cos marcat de cicatrius de dalt a baix per sempre. ¿Tant ha plogut des d'aleshores?

Periodisme 'gonzo'

Només hi ha una manera de parlar d'un llibre com *Mars del Carib*: engatant-se una mica. En Sergi és com un *beat* nascut a la corona de Granollers, un vell mariner noctàmbul que va

arrangerant ampolles buides mentre relata batalles dels anys que va viure perillosament, els que han inspirat la seva primera novel·la. "Que quedi clar que és una ficció amb elements autobiogràfics, però no una autobiografia –rebla–. La majoria de coses que explico són viscudes, però no totes m'han passat a mi". Sigui realitat o ficció, el repertori és extrem: hi ha sang i vandalisme,

farlopa, *speed* i pastilles per estabornir tota la ciutat, i alguna tita atrevida que es creu amb dret a pixar allà on més li plau.

Diu que sí, que té un amic que un carnaval es va vestir de Maradona penjant-se un mirallet amb dues ratlles farinoses enganxades amb cola i incrustant-se un tub de metall en un forat del nas. I que tots els diumenges anava amb els col·legues a buscar brega als

partits de futbol del Sant Andreu. "Aquesta època ens va donar alegries –afirma–. No puc dir que em penedeixi d'haver-la viscuda, perquè no és veritat". També diu que mai no li va clavar una grapa a l'ull a cap obès torracollons amb les cames grans com les cuixes d'un rinoceront. Per si les mosques, mireu de no provocar-lo.

No apte per a moralistes

Deia Hunter S. Thompson que no podia parlar malament de les drogues perquè sempre li havien donat bons resultats. A *Mars del Carib* no hi trobareu

“

Començàvem als bars obrers a les cinc del matí i acabàvem a les okupes del barri

judicis de valors, ni lliçons, ni intents de redempció. "És cert que fa vuit anys que no frequento Sant Andreu –segueix–. Però també és cert que de tant en tant encara sento nostàlgia d'aquell temps". Si no sou moralistes, puritans o impressionables, gaudireu com cabrits. Això sí, és probable que us caigui el mite als peus quan sapigieu que mai no va existir un bar tan galdós i ple de ronya com el que surt al llibre, un reducte anàrquic per a les gents de mala vida on els *dealers* passegen la mercaderia sense complexos i tothom és benvingut a anar al lavabo a fer-se una clenxa. Quina utopia!

'Mars del Carib'

Ed. de 1984. 286 pàg. 17,50 €